

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **Zelený Sport Defence s.r.o.**, IČO: 26008785
sídlem Slatina 116, Slatina
zastoupená advokátem MUDr. Mgr. Ivanem Langerem
sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 21. 12. 2016, č. j. MPO 26625/16/10200/01000, MPO 26877/16/10200/01000, MPO 26892/16/10200/01000, MPO 27470/16/10200/01000, MPO 27613/16/10200/01000, MPO 27615/16/10200/01000, MPO 27620/16/10200/01000, MPO 27646/16/10200/01000, MPO 27757/16/10200/01000, MPO 27759/16/10200/01000, MPO 27773/16/10200/01000, MPO 27784/16/10200/01000, MPO 27787/16/10200/01000, MPO 27808/16/10200/01000, MPO 27854/16/10200/01000, MPO 27862/16/10200/01000, MPO 27868/16/10200/01000, MPO 27876/16/10200/01000, MPO 27894/16/10200/01000, MPO 27898/16/10200/01000, MPO 27911/16/10200/01000, MPO 27932/16/10200/01000, MPO 28058/16/10200/01000, MPO 28141/16/10200/01000, MPO 28209/16/10200/01000, MPO 28215/16/10200/01000, MPO 28234/16/10200/01000, MPO 28243/16/10200/01000 a MPO 28256/16/10200/01000,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou po částečném zastavení řízení usnesením ze dne 4. 10. 2017, č. j. 3 A 24/2017-489, domáhala zrušení v záhlaví uvedených 29 rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu (dále jen jako „ministr“) ze dne 21. 12. 2016 (dále jen jako „napadená rozhodnutí“), kterými byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzena rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2016, č. j. MPO 26625/2016, MPO 26877/2016, MPO 26892/2016, MPO 27470/2016, MPO 27613/2016, MPO 27615/2016, MPO 27620/2016, MPO 27646/2016, MPO 27757/2016, MPO 27759/2016, MPO 27773/2016, MPO 27784/2016, MPO 27787/2016, MPO 27808/2016, MPO 27854/2016, MPO 27862/2016, MPO 27868/2016, MPO 27876/2016, MPO 27894/2016, MPO 27898/2016, MPO 27911/2016, MPO 27932/2016, MPO 28058/2016, MPO 28141/2016, MPO 28209/2016, MPO 28215/2016, MPO 28234/2016, MPO 28243/2016 a MPO 28256/2016 (dále jen jako „prvostupňová rozhodnutí“). Uvedenými rozhodnutími bylo na dobu nezbytně nutnou pozastaveno čerpání příslušných licencí specifikovaných v rozhodnutí žalovaného pro provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem, respektive pozastaveno čerpání k povolení k přepravě a dovozu nebo vývozu, a to z důvodu ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva dle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“), a v některých případech dle § 7a odst. 1 nebo § 8d odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb., o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 228/2005 Sb.“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě předně namítla porušení zásady nestranného a objektivního postupu a rovného přístupu k jednotlivým případům a tím i porušení zásady legitimního očekávání, zásady materiální pravdy a zásady zákazu diskriminace, přičemž postup správního orgánu musí splňovat požadavky předvídatelnosti. Žalobkyně prokázala a doložila, že jsou cíleně likvidovány pouze společnosti, v nichž figuruje pan M. R. st., a u ostatních zbrojařů je ignorováno, že jsou trestně stíháni, v žalobou napadených rozhodnutích však zcela chybí úvaha, z jakého důvodu není shodně postupováno v obdobných případech a trestní stíhání je u jiných zbrojařů tolerováno, rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná. Pan R. st. ke dni zahájení správních řízení nebyl statutárním orgánem žalobkyně, žalovaný ani ministr tak nemohli odůvodňovat rozhodnutí jeho trestním stíháním a žalovaným tvrzený faktický vliv na jednání žalobkyně nebyl ke dni zahájení řízení ani ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí nijak prokázán. Správní orgány jen slepě převzaly nepodloženou argumentaci Ministerstva vnitra a v rozporu s § 68 správního řádu se vůbec nevypořádaly se zcela věcnou a listinami doloženou argumentací žalobkyně, že porušují zásady správního řízení, když měří dvojím metrem.

3. V druhém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že se žalovaný nezabýval argumentací žalobkyně ve vztahu k nepřezkoumatelnosti výroků rozkladem napadených prvostupňových rozhodnutí. Obsah výrokové části musí být dostatečně určitý, co se týče řešení otázky, která je předmětem správního řízení, včetně právních účinků, které má správní rozhodnutí vyvolat. Z výroku není zřejmé, zda se čerpání licence pozastavuje z důvodu zahraničně-politických zájmů ČR, nebo z důvodu ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Není zde rovněž zmínka, že by se jednalo o dobu nezbytně nutnou do návrhu dotčeného orgánu na zrušení pozastavení čerpání licence, a doba nezbytně nutná tak není nijak specifikována. Výroky prvostupňových rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelné.
4. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný zahájil řízení z moci úřední v rozporu se správním řádem, jelikož jej zahájil pouze na podkladu návrhu Ministerstva vnitra, který byl postaven jen na domněnkách Odboru bezpečnostní politiky a prevence kriminality. Návrhy byly opřeny pouze o sdělení Policejního prezidia ČR, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 9. 5. 2016, čj. PPR-13730-1/ČJ-2016-990450, a Ministerstvo vnitra tak postupovalo v rozporu se zásadou presumpce nevinny. Přitom pan R. st. byl a je držitelem dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby vydaného NBÚ. Bez opory ve spise a v relevantních skutečnostech tak bylo zahájeno řízení z moci úřední a vydáno předběžné opatření, kterým bylo fakticky zamezeno žalobkyni v legálním podnikání. Tento postup tak byl v rozporu s ústavním pořádkem ČR, zejména se zásadou, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem způsobem, který zákon stanoví, a každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Z obsahu spisu nevyplývá jediná, byť utajovaná relevantní skutečnost zpravodajského nebo operativního charakteru, která by opravňovala správní orgány bránit žalobkyni v legálním podnikání. Ani jedna z tvrzených skutečností v době vydání prvostupňových i napadených rozhodnutí netrvala, proto žalobkyně nevidí žádný právně relevantní důvod, proč by vzhledem ke splnění všech zákonných podmínek nemohla dále podnikat.
5. V dalším žalobním bodu žalobkyně uvedla, že ministr se vůbec nezabýval věcnou argumentací žalobkyně. Z prvostupňových rozhodnutí neplyne, jak zákony porušují či ohrožují jednatele žalobkyně i dalších zmiňovaných společností, paní Z. R. a M. R. ml. Nebylo taktéž vysvětleno, proč je stále žalobkyni bráněno ve využívání licencí a povolení, když žalovaný sám deklaroval, že institut pozastavení čerpání licencí nezasahuje nevratně do práv účastníka řízení, ale je zde dána možnost, aby v případě pominutí důvodů správní orgán na návrh dotčeného orgánu rozhodnutí o pozastavení zrušil. Rovněž správní orgány neuvedly, proč nepřihlédly k argumentaci žalobkyně, že zcela jistě bezpečnost a ochranu obyvatelstva ani veřejný pořádek neohrožuje, když stavební úřad povolil tzv. změnu užívání stavby v areálu Slatina, a že Licenční správě ani Ministerstvu vnitra nevadilo skladování v zemědělských stavbách, když v období od února 2015 do dubna 2016 vydávalo Ministerstvo vnitra souhlasná stanoviska s podmínkou a Licenční správa povolení ani licence nepozastavila, ačkoliv jim dané skutečnosti byly dobře známy, a těchto irelevantních skutečností využily až ve chvíli, kdy byl objekt „zlegalizován k příslušnému užívání“, aby pozastavily legální podnikání žalobkyně. Dle žalobkyně je zcestný argument, že materiál byl skladován v rozporu se zákonem, jelikož doložila, že v minulosti v objektech proběhla celá řada kontrol, které nezjistily žádné zásadní pochybení. Dále se ministr nevypořádal s argumentací, že oba návrhy Ministerstva vnitra se týkají i spol. MULTIAGRO v.o.s. Slatina, která nikdy s vojenským materiálem neobchodovala, a že by

na podkladech zjištění z jedné kontroly mělo být až do smrti jednatelů právnických osob nebo jejich likvidace bráněno v jejich podnikání. Pokud zákon neváže na výsledek jedné provedené kontroly pozastavení licencí, nelze tak činit. Žalovaný ani ministr se přitom nezabývali argumentací ohledně provedených kontrol dne 15. 6. 2016, které nezjistily nedostatky. Rovněž nezohlednili, že v souvislosti se sdělením ve věci obviněného J. K. nebyl trestně stíhán ani obviněn jak M. R. st., tak Z. R. či M. R. ml. a volný prodej daných částí zbraní není zapovězen. Žalobkyně taktéž popsala, že nepostupuje v rozporu s Bezpečnostní strategií ČR. Žalobkyně tedy uzavřela, že žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobkyně prokázaná listinnými důkazy a ministr věcnou a doloženou argumentaci v odůvodnění rozkladu. Rovněž žalovaný ani ministr neopatřili jediný důkaz ve prospěch žalobkyně.

6. Žalobkyně dále namítla protiprávní a nedůvodnou změnu rozkladové komise v dané věci, a to složení rozkladové komise dne 15. 11. 2016 oproti jejímu složení dne 3. 11. 2016, přičemž ani z jednoho ze zápisů z jednání není zřejmé, že by se rozkladová komise zabývala obsahovou stránkou podaných rozkladů. Z obou zápisů nevyplývá důvod změny obsazení rozkladové komise a rozhodnutí ministra o změně členů rozkladové komise neexistuje.
7. Žalobkyně rovněž uvedla, že ve dnech 23. 5. 2016 až 30. 5. 2016 neměla být žalovaným vydána předběžná opatření, kterými bylo žalobkyni nařízeno se zdržet využívání účelu licence, a to až do doby rozhodnutí o zrušení předběžného opatření, nebo do nabytí právní moci meritorních rozhodnutí. Tato předběžná opatření byla vydána na podkladu návrhu Ministerstva vnitra, jehož jediným důvodem bylo obvinění pana R. st., který však ke dni účinnosti rozhodnutí o předběžném opatření nebyl jednatelem žalobkyně. Ministr měl proto na podkladě podaných rozkladů tato předběžná opatření zrušit, což však neučinil a dne 30. 9. 2016 vydal rozhodnutí, kterými rozklady zamítl a rozhodnutí o předběžném opatření potvrdil.
8. Dále žalobkyně uvedla, že se domáhá přezkumu závazného stanoviska dotčeného orgánu, neboť tato nejsou rozhodnutími dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „s. ř. s.“) a lze je tak přezkoumávat až v rámci konečného rozhodnutí. Konkrétně se jedná o návrhy Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2016, č. j. MV-74546-2/OBP-2016 (pozastavení čerpání všech licencí) a č. j. MV 74546-3/OBP-2016 (pozastavení čerpání všech povolení k vývozu). V prvostupňových rozhodnutích je přímo konstatováno, že na vyjádření dotčeného orgánu je třeba nahlížet jako na vyjádření dotčeného orgánu ve smyslu § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu, jež jsou podkladem rozhodnutí správního úřadu. Pokud Ministerstvo vydá dne 26. 5. 2016 nesouhlasná závazná stanoviska a předtím dne 17. 5. 2016 zcela shodnou písemnost co do důvodu, nelze o dané písemnosti hovořit jako o návrhu. Žalobkyně nesouhlasí s Ministerstvem vnitra, že se jednalo o právně nezávazné názory a nejednalo se o závazná stanoviska. Žalovaný i ministr vzali uváděné názory za stanoviska dotčeného orgánu a na ně navazující sdělení za podklad pro rozhodnutí dle § 136 odst. 1 správního řádu, tedy závazná stanoviska dotčených orgánů. Proto žalobkyně navrhla tato závazná stanoviska ze dne 17. 5. 2016 a na ně navazující stanoviska a sdělení rovněž pro nezákonnost zrušit.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a replika žalobkyně

9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve svém vyjádření argumentoval shodně jako v napadených rozhodnutích. Pouze k těmto úvahám doplnil, že i v rámci řízení o povolení

v nových žádostech žalobkyně obdržel od Ministerstva vnitra vyjádření ze dne 23. 1. 2017, v němž ministerstvo uvedlo, že nedošlo k podstatné změně okolností, které by odůvodňovaly změnu jeho názoru na pozastavení čerpání povolení, ministr vnitra rovněž dne 7. 2. 2017 uvědomil vyrozuměním ze dne 24. 1. 2017 žalovaného, že se rozhodl přezkumná řízení ve věci přezkumu nesouhlasných závazných stanovisek nezahajovat, neboť je nezbytné i nadále chránit veřejný zájem. Co se týče změny členů rozkladové komise, tato je poradním orgánem ministra a o jejím složení rozhoduje výhradně on. Není k tomu proto třeba vydávat nějaké formalizované rozhodnutí. Personální změny ve složení členů rozkladové komise nijak nesouvisí s projednávanými případy. Dále žalovaný poukázal na ukončení platnosti některých licencí žalobkyně a navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

10. K tomu žalobkyně v replice ze dne 20. 4. 2017 uvedla, že co se týče prvního trestného činu, pouze část výbušnin je předmětem projednávání pro podezření z výše uvedeného trestného činu, druhá část materiálu však byla postoupena Obvodnímu báňskému úřadu k projednání přestupku a zbylá část výbušnin je prostřednictvím Policie ČR žalobkyni vrácena jako materiál, který může dle licencí a povolení držet. Co se týče druhého trestního stíhání, toto bylo zastaveno, neboť bylo zjištěno, že předmětný skutek není trestným činem, jelikož nebyl od počátku kryt úmyslem obviněného. Lze tak jen stěží argumentovat „špatným jménem“ pana R. a st. Žalobkyně je ze strany Ministerstva vnitra šikanována, o čemž svědčí i skutečnost, že s Českou republikou – Ministerstvem obrany uzavřela několik kupních smluv na prodej mj. střeliva a munice, za této situace tak žalobkyně jen těžko může ohrožovat veřejný pořádek, bezpečnost a ochranu obyvatelstva ČR, jak žalovaný namítá. Jednáním žalovaného tak došlo k porušení práva žalobkyně podnikat dle čl. 26 Listiny základních práv a svobod a práva na dobrou pověst a jméno dle čl. 10 odst. 1 Listiny. V dalším vyjádření ze dne 27. 4. 2017 pak žalobkyně doplnila, že ve věci trestního stíhání pana R. st. pro trestný čin nedovoleného ozbrojování byla trestní věc Okresním soudem v Ústí nad Orlicí postoupena Obvodnímu báňskému úřadu pro možné spáchání toliko správního deliktu nebo přestupku. Tato skutečnost konstatovaná soudem musela být správním orgánům zřejmá již od počátku a neměly tak přikročit k vydání rozhodnutí o pozastavení licencí a předběžných opatření.

IV. Původní řízení před Městským soudem

11. Rozsudkem ze dne 15. 9. 2020, č. j. 3 A 24/2017-512, Městský soud v Praze zrušil napadená rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení napadených rozhodnutí byla skutečnost, že soud shledal napadená rozhodnutí neprozkoumatelnými pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně soud shledal, že se žalovaný řádně nezabýval námitkou žalobkyně spočívající v porušení zásady legitimního očekávání ve vztahu k postupu v případě jiných trestně stíhaných společností, a tyto dostatečně nevypořádal. Zbylé námitky žalobkyně neshledal soud důvodnými.

V. Řízení před Nejvyšším správním soudem

12. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2021, č. j. 6 As 303/2020-46, byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 3 A 24/2017-512, a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení. V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud předně vytkl zdejšímu soudu, že „*nezohlednil a nerozlišil, že s žalobkyní byla vedena správní řízení také podle § 8d odst. 1 a § 7a odst. 1 zákona*

č. 228/2005 Sb.“. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že řízení zahájené podle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb. a § 8d zákona č. 228/2005 Sb. je vázáno pouze na návrh dotčeného orgánu, tj. Ministerstva vnitra. Žalovaného tak nelze činit odpovědným za případ, že dotčený orgán takový návrh nepodal. Žalovaný by hypoteticky mohl být za svůj postup „odpovědný“ např. v situacích, kdy návrh dotčeného orgánu sice podán byl, řízení však nebylo zahájeno, anebo sice zahájeno bylo, avšak licence či povolení nebyly pozastaveny. O takové případy se však v souzené věci zjevně nejednalo a jejich existenci žalobkyně ani netvrdila.

13. Námitka jednotnosti správní praxe tak připadala v úvahu pouze v typově obdobných případech řízení o pozastavení povolení dle § 7a odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb., která nejsou zahajována na návrh dotčeného orgánu, ale z moci úřední (není přitom rozhodné, zda na základě případného podnětu dotčeného orgánu, nebo bez něj). *„Pokud tedy žalobkyně vznesla námitku porušení legitimního očekávání s tím, že v jiných obdobných případech nebylo zahajováno (typově shodné) řízení z moci úřední, byl by stěžovatel povinen přezkoumatelně vysvětlit, proč ve skutkově shodných (resp. obdobných) případech příslušná správní řízení nezahajoval“.*
14. Dále se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem městského soudu, že žalobkyní vznesená námitka porušení legitimního očekávání byla v napadených rozhodnutích vypořádána nedostatečně, tedy že jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Uvedl, že *„[Z] obsahu vydaných rozhodnutí stěžovatele, jejichž obsah je shrnut v bodech [2] a [3] rozsudku, vyplývá, že odůvodnění vydaných rozhodnutí nejsou založena výhradně na skutečnosti trestního stíhání někdejšího jednatele žalobkyně, nýbrž rovněž na zjištění řady dalších závažných nedostatků v provozu muničního skladu žalobkyně, jak stěžovatel konstantně uváděl v průběhu celého správního řízení. Zjištěná pochybení jsou v žalobou napadených rozhodnutích ministra průmyslu a obchodu označena jako zásadní a každé z nich je v rozhodnutí podrobně popsáno. Ministr průmyslu a obchodu taktéž výslovně uvedl, že posouzení věci nelze omezovat pouze na otázku trestní bezúhonnosti, ale je nutno přihlídnout ke všem dostupným informacím a aspektům, včetně informací zpravodajského a operativního charakteru. Za těchto okolností tedy nemohla být námitka žalobkyně, poukazující na případy jiných obchodních společností, jejichž statutární orgány měly být rovněž trestně stíhány, úspěšná, neboť důvodem pozastavení čerpání povolení (i licenci) žalobkyně nebylo „pouhé“ trestní stíhání jejího jednatele, nýbrž řada dalších zjištěných nedostatků popsaných výše. Žalobkyně v námitce obsažené v rozkladu neuváděla, že by i v případech jí označených obchodních společností byly kontrolami zjištěny podobně rozsáhlé závady a právní pochybení, jako tomu bylo v jejím případě. Je tedy zřejmé, že žalobkyní poukazované případy nejsou případy „skutkově shodnými nebo podobnými“ (ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu) s jejím případem, resp. tato podobnost z námitky žalobkyně nijak nevyplývá“.*
15. Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„[P]řestože ministr průmyslu a obchodu jistě mohl ve vydaných rozhodnutích odlišnost případů popsat podrobněji, Nejvyšší správní soud nesouhlasí s hodnocením městského soudu, že námitka žalobkyně, jíž poukazovala na porušení legitimního očekávání, byla nedostatečně vypořádána pouhým konstatováním o „diametrální odlišnosti“ bez bližšího vysvětlení, v čem konkrétně se případy zmiňované žalobkyní v rozkladu (tj. případy jiných obchodních společností podnikajících v zahraničním obchodu s vojenským materiálem) liší od případu žalobkyně. Nejvyšší správní soud naopak přisvědčuje stěžovateli, že podrobné vypořádání ostatních námitek obsažených v rozkladu dokládá celou paletu důvodů, pro něž bylo žalobkyni čerpání povolení a licenci pozastaveno, a dostatečně tedy její případ odlišuje od jiných*

společností, které se souzenou věcí spojuje „pouze“ skutečnost trestního stíhání jejich statutárních orgánů. Žalobou napadená rozhodnutí a jejich odůvodnění tedy dostatečně popisují konkrétní okolnosti souzeného případu, čímž jej náležitě individualizují; a popisem těchto okolností rovněž implicitně a přezkoumatelně odpovídají na vznesenou námitku žalobkyně“.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Při ústním jednání konaném dne 4. 10. 2021 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.
18. Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní v podané žalobě, a to pro jejich nadbytečnost. Pokud jde o návrhy důkazů na straně 7 žaloby (poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím), tyto se vztahují k námitce, o níž bylo závazně rozhodnuto Nejvyšším správním soudem. V případě důkazů na straně 10 (roztrhaná kopie Informace pro pana ředitele OBPK a protokol o nahlížení do spisu ze dne 13. 6. 2016) podané žaloby žalobkyně při ústním jednání netrvala na navržených důkazech. Důkazy na straně 11 a 12 žaloby (kolaudační rozhodnutí a souhlasy se změnou užívání stavby ze dne 27. 5. 2016, ze dne 17. 6. 2016, ze dne 6. 9. 2016 a ze dne 4. 1. 2017) tyto nemohou nic změnit na skutečnosti, že zbraně, munice a výbušniny byly (přínejmenším před vydáním souhlasu) skladovány v rozporu se zákonem. Důkazy na straně 13 žaloby (protokoly o kontrole ze dne 15. 6. 2016) se týkají společnosti MULTIAGRO v.o.s. Slatina. Důkazy na straně 15 (usnesení policejního orgánu ze dne 2. 11. 2016, ze dne 6. 12. 2016 a ze dne 15. 12. 2016) žaloby nejsou schopny zpochybnit skutková zjištění, když těmito usneseními byl žalobkyni vrácen zajištěný materiál. Konečně důkazy na straně 15 žaloby (vztahující se k námitce o protiprávní a nedůvodné změně rozkladové komise) se vztahují ke skutečnostem, které nejsou mezi účastníky řízení sporné. V případě důkazů navržených v replice (usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 25. 1. 2017, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017 a oznámení o zahájení správního řízení ze dne 10. 4. 2017) se jedná o důkazy, respektive listiny, které byly vydány po dni vydání napadených rozhodnutí, přičemž soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
19. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 19 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb. udělenou licenci ministerstvo odejme, jestliže obchod s vojenským materiálem nebyl uskutečněn nebo nebyl ještě plně dokončen, a je to odůvodněno zahraničně politickými zájmy České republiky nebo ochranou veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva.
 - Podle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb., v případě, že je to z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) nezbytné, může ministerstvo na návrh dotčeného orgánu pozastavit čerpání licence na dobu nezbytně nutnou. Rozklad proti rozhodnutí o pozastavení čerpání licence nemá odkladný účinek. Pominou-li důvody podle věty první a není-li důvod k postupu podle odstavce 1, ministerstvo na návrh dotčeného orgánu rozhodnutí o pozastavení čerpání licence zruší.
20. Soud o podané žalobě uvažil následovně.

21. Vzhledem k závěrům, které učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 7. 2021, č. j. 6 As 303/2020-46, a kterými je zdejší soud v projednávaném případě vázán, neshledal soud důvodnou námitku žalobkyně týkající se porušení legitimního očekávání. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, ve vztahu k řízením zahájeným podle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb. a § 8d zákona č. 228/2005 Sb., nelze žalovaného činit odpovědným za případy, kdy k zahájení řízení nedošlo z důvodu, že Ministerstvo vnitra nepodalo příslušný návrh. Pokud jde o řízení zahájená podle § 7a odst. 1 zákona č. 288/2005, tj. napadená rozhodnutí č. j. MPO 27868/16/10200/01000, MPO 27862/16/10200/01000, MPO 27854/16/10200/01000, a MPO 27932/16/10200/01000, pak „podrobné vypořádání ostatních námitek obsažených v rozkladu dokládá celou paletu důvodů, pro něž bylo žalobkyni čerpání povolení a licenci pozastaveno, a dostatečně tedy její případ odlišuje od jiných společností, které se souzenou věcí spojuje „pouze“ skutečnost trestního stíhání jejich statutárních orgánů. Žalobou napadená rozhodnutí a jejich odůvodnění tedy dostatečně popisují konkrétní okolnosti souzeného případu, čímž jej náležitě individualizují; a popisem těchto okolností rovněž implicitně a přezkoumatelně odpovídají na vznesenou námitku žalobkyně“. S ohledem na výše uvedené neshledal zdejší soud námitku žalobkyně týkající se porušení zásady legitimního očekávání důvodnou.
22. Soud neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti výroků rozkladem napadených prvostupňových rozhodnutí. Pokud jde o řízení vedená podle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb., pak výrok rozhodnutí vychází přímo ze znění uvedeného ustanovení, konkrétně z § 19 odst. 2 věty první zákona č. 38/1994 Sb. Z tohoto ustanovení plyne, že čerpání licence lze pozastavit na dobu nezbytně nutnou. Takovou dobu nelze při rozhodování o pozastavení čerpání zpravidla vymezit, jelikož nemůže být žalovanému při rozhodování exaktně známa. O tomto pojetí svědčí i skutečnost, že dle § 19 odst. 2 věty druhé zákona č. 38/1994 Sb. má být rozhodnutí o pozastavení čerpání licence zrušeno, až pominou důvody, pro něž bylo čerpání pozastaveno. Kdy se tak stane, však nemůže žalovaný při vydání rozhodnutí stanovit, a nelze tak po něm požadovat, aby dobu trvání vydaného rozhodnutí o pozastavení blíže určil. Daná skutečnost proto nemůže způsobit nepřezkoumatelnost daného výroku. Stejně tak nezpůsobuje nepřezkoumatelnost skutečnost, že přímo ve výroku není uvedeno, z jakého zákonem vymezeného důvodu bylo čerpání licence pozastaveno. Tato skutečnost, tedy bližší vymezení důvodu pro pozastavení čerpání, je předmětem odůvodnění rozhodnutí, přičemž soud shledal, že jak žalovaný, tak ministr řádně v obsahu odůvodnění okolnosti pro vydání daného rozhodnutí uvedli a podřadili je pod konkrétní zákonný důvod dle § 19 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb., a to ochranu veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Ani daná skutečnost tak nemůže způsobit nepřezkoumatelnost daného výroku rozhodnutí z důvodu jeho neurčitosti, resp. nesrozumitelnosti.
23. Obdobně v případě řízení vedených podle § 7a odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb. soud dospěl k závěru, že skutečnost, že ve výrocích rozhodnutí není uvedeno, zda se doba nezbytně nutná vztahuje k ochraně mezinárodních vztahů nebo zahraničně politických nebo bezpečnostních zájmů, nezpůsobuje neurčitost výroku. Uvedené okolnosti jsou součástí skutkového stavu věci, na jehož základě došlo v jednotlivých případech k pozastavení čerpání povolení k přepravě a dovozu. Z uvedeného důvodu postačuje uvedení těchto skutečností v odůvodnění rozhodnutí, což žalovaný a rovněž i ministr učinil. Pokud jde o časový rozsah trvání pozastavení čerpání povolení k přepravě a dovozu, tento je závislý na skutkovém stavu vzniklém po vydání rozhodnutí a splnění podmínek pro případné zrušení rozhodnutí o pozastavení čerpání tohoto povolení, a nelze jej tedy předem určit výrokem

rozhodnutí. O výše uvedeném ostatně svědčí § 7a odst. 1 věty třetí zákona č. 228/2005 Sb. Na uvedeném pak nic nemůže změnit skutečnost, že § 7a odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb. nezná pojem nezbytně nutná doba, neboť omezení na dobu nezbytně nutnou vyplývá ze samotné podstaty věci a účelu pozastavení čerpání povolení. S ohledem na uvedené tedy neshledal soud důvodnou tuto námitku ani ve vztahu k řízením, která byla vedena podle § 7a odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb.

24. Pro úplnost soud uvádí, že rovněž v případě pozastavení čerpání povolení k vývozu podle § 8d odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb. nelze časový rozsah pozastavení čerpání povolení předem určit. I v tomto případě je totiž časové omezení pozastavení čerpání povolení k vývozu závislé na skutkovém stavu vzniklém po vydání rozhodnutí a splnění podmínek pro případné zrušení pozastavení čerpání povolení k vývozu (viz § 8d odst. 2 zákona č. 228/2005 Sb.), přičemž omezení na nezbytně nutnou dobu vyplývá ze samotné podstaty věci. Po pominutí důvodu pozastavení čerpání povolení k vývozu a není-li důvod k postupu podle § 8e zákona č. 228/2005 Sb., je žalovaný povinen na návrh dotčeného orgánu, neprodleně zrušit rozhodnutí o pozastavení čerpání povolení k vývozu.
25. S ohledem na shora uvedené neshledal soud druhý žalobní bod důvodným.
26. K námitce, že řízení byla zahájena v rozporu se správním řádem, soud uvádí, že zákon č. 38/1994 Sb. v § 19 odst. 2, stejně jako zákon č. 228/2005 Sb. v § 8d odst. 1, předpokládá zahájení řízení na návrh dotčeného orgánu, kterým je v daném případě Ministerstvo vnitra. V této fázi žalovaný nezkoumá opodstatněnost takového návrhu, pokud skutečnosti v něm uvedené postačují k tomu, aby bylo řízení zahájeno, pouze dané řízení zahájí, přičemž toto zahájení (pokud nebylo vydáno předběžné opatření jako v případě žalobkyně) nemá na čerpání licencí žádný vliv, a až v průběhu daného řízení je povinen zkoumat, zda daný návrh je důvodný, či nikoli. Vzhledem k tomu, že v předmětných řízeních vedených podle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb. a § 8d odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb. návrh podán byl, jednoznačně existoval titul pro zahájení řízení. K obdobnému závěru ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 7. 2021, č. j. 6 As 303/2020-46.
27. Pokud jde o řízení zahájená podle § 7a odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb. soud uvádí, že žalovaný je povinen zahájit řízení z moci úřední vždy, když zjistí relevantní informace pro zahájení řízení. Dle názoru soudu se žalovaný o relevantních informacích pro zahájení řízení dozvěděl z návrhu Ministerstva vnitra (viz návrh na zahájení řízení ze dne 17. 5. 2016, čj. MV-74546-3/OBP-2016), na který je nutno nahlížet jako na podnět k zahájení řízení podle § 42 správního řádu. Skutečnosti uvedené v předmětném návrhu totiž dostatečně odůvodňovaly zahájení řízení o pozastavení čerpání povolení k přepravě, neboť z něj bylo zřejmé, že tehdejší statutární zástupce žalobkyně je obviněn ze spáchání závažných trestných činů týkajících se velmi úzce zahraničního obchodu s vojenským materiálem. Žalovaný tak nepochybil, když v tomto případě zahájil řízení. Žalobkyně pak byla oprávněna důvody vedoucí k zahájení řízení vyvrátit, což se však v projednávaném případě nestalo.
28. Co se týče tvrzení žalobkyně, že se ministr řádně nezabýval její věcnou argumentací, nemůže tomu soud přisvědčit. Ministr i žalovaný vysvětlili, že trestně stíhaný M. R. st. má i nadále podstatný vliv na činnost a jednání žalobkyně a zánik jeho funkce se jeví jako účelový, na čemž skutečnost, že stávající jednatelé, rodinní příslušníci M. R. st., nejsou trestně stíháni ani konkrétně neporušují žádné zákony, nemůže nic změnit. Již to, že osoba s podstatným vlivem na žalobkyni je trestně stíhána, je důležitým faktorem při posouzení

toho, zda daná společnost nemůže ohrozit veřejný pořádek, bezpečnost nebo ochranu obyvatelstva. Až do okamžiku, kdy tyto skutečnosti přetrvávají, lze trvat na tom, že důvody pro zrušení rozhodnutí o pozastavení čerpání licence nepominuly. Jelikož v době rozhodování žalovaného i ministra dané skutečnosti byly i nadále relevantní, nebylo důvodu, aby ministr prvostupňové rozhodnutí k rozkladu žalobkyně zrušil.

29. Legalizace daného objektu vydáním rozhodnutí o změně užívání stavby v areálu Slatina rovněž nelze vnímat izolovaně, jak činí žalobkyně, ale v kontextu s ostatními zjištěnými skutečnostmi, které nasvědčovaly, že žalobkyně a její zástupci nebo osoby s ní spojené již delší dobu řádně neplní své povinnosti vyplývající z platných zákonů, příp. je porušují, což jistě zakládá obavu z možného ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Žalovaný v tom, že rozhodnutí o změně užívání stavby bylo vydáno, spatřoval potvrzení závěru, že zbraně, munice a výbušniny byly (přínejmenším před vydáním souhlasu) skladovány v rozporu se zákonem. V tomto kontextu závěr žalovaného, že udělený souhlas jde spíše k tíži žalobkyně, ob stojí. Soud doplňuje, že udělení souhlasu se změnou užívání stavby vydaný podle stavebních předpisů, nikterak nedopadá na problematiku pozastavení čerpání licencí, respektive pozastavení příslušných povolení. Žalobkyně se proto mylí, pokud z uděleného souhlasu dovozuje, že podmínky čerpání licence, respektive povolení splňuje.
30. Rovněž to, že se návrhy Ministerstva vnitřní týkají i společnosti MULTIAGRO, ačkoliv s vojenským materiálem neobchoduje, není relevantní, neboť žalovaný ani ministr vůči této společnosti žádná rozhodnutí nesměřovali a pouze ji zmiňovali jako společnost sídlící v areálu Slatina, vlastníci budovy v tomto areálu a personálně i jinak provázanou s žalobkyní. Žalobkyně taktéž pomíjí, že napadené i prvostupňové rozhodnutí nestojí na jedné provedené kontrole, ale na řetězci skutečností a zjištěních, které svědčí pro to, že žalobkyně může představovat nebezpečí pro ochranu veřejného pořádku, bezpečnost a ochranu obyvatelstva. Co se týče provedených kontrol dne 15. 6. 2016, soud připomíná, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Pokud tedy žalovaný a ministr shromáždili dostatek zjištění, která ve svém řetězci a celku svědčila pro skutečnost, že žalobkyně může s vyšší pravděpodobností představovat ohrožení pro ochranu veřejného pořádku, bezpečnost a ochranu obyvatelstva, to, že nereagovali na jednu dílčí námitku, nemůže zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. Stejně tak na daném závěru nemůže změnit nic ani okolnost, že v souvislosti s věcí obviněného J. K. nebyl nikdo z rodiny M. R. st. stíhán. Rovněž námitku, že žalobkyně nepostupuje v rozporu s Bezpečnostní strategií ČR z roku 2015, ministr uspokojivě vyvrátil. Soud tedy na rozdíl od žalobkyně uzavírá, že je to naopak žalobkyně, která předloženými tvrzeními a důkazy nevyvrátila relevantní zjištění a závěry žalovaného a ministra. Tyto ostatní námitky tak soud neshledal opodstatněnými.
31. Důvodnou soud neshledal ani procesní námitka žalobkyně ve vztahu ke změně složení rozkladové komise, neboť složení rozkladové komise nemá samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí o rozkladu, jelikož rozkladová komise má pouze postavení poradního orgánu (srov. Vedral, Josef. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 1194).

32. Soud se nezabýval námitkou ve vztahu k vydaným předběžným opatřením, neboť jejich přezkum spadá pod kompetenční výlukou dle § 70 s. ř. s., kdy je předběžné opatření nejen z hlediska formálních znaků, tedy označení rozhodnutí, nýbrž i z hlediska obsahu úkonem předběžné povahy, jenž si neklade za cíl s konečnou platností rozhodnout. Z povahy rozhodnutí samého nelze ve vydaných předběžných opatřeních shledat úkon jiný než povahy předběžné. Právo fyzické i právnické osoby na soudní ochranu je však dostatečně zajištěno tím, že z pravomoci soudu není vyňato přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, které má povahu rozhodnutí konečného, což ostatně žalobkyně plně využila. Předběžné opatření neupravuje předmět svého zájmu definitivně, nýbrž pouze dočasně.
33. Soud se rovněž nezabýval přezkumem „závazných stanovisek“ – návrhů Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2016. Tyto návrhy totiž nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 správního řádu, jak žalobkyně předpokládá, ale pouze návrhem na zahájení řízení podle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb. a § 8d odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb., respektive podnětem k zahájení řízení podle § 42 správního řádu ve spojení s § 7a odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb. Soud pouze připomíná, že závazné stanovisko není rozhodnutím správního orgánu dle § 65 s. ř. s. a soud jej nemůže samostatně přezkoumávat ani zrušit, může pouze v odůvodnění rozsudku vyslovit jeho nezákonnost ve vztahu k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný správní orgán je následně povinen vyzvat dotčený orgán k přezkoumání tohoto závazného stanoviska.
34. Co se týče námitek ohledně zastavení trestního stíhání pana R. st., které žalobkyně uplatnila v replice a následném doplňujícím vyjádření, nemohl k nim soud přihlédnout, neboť jednak rozšířit žalobu o další žalobní body lze pouze do konce lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) a jednak soud až na některé úzce vymezené výjimky vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, ke skutečnostem nastalým po vydání napadeného rozhodnutí tak již nemůže přihlížet (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Na základě výše uvedených důvodů shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 4. října 2021

Mgr.Milan Tauber v. r.
předseda senátu